

Gabriel Garsia Markes.

Bizning shaharda o'g'ri yo'q (hikoya)

Damaso uyiga qaytganida xo'rozlar endi qichqira boshlagan, bo'yida yetti oylik gumonasi bo'lgan xotini Ana uni to'shakda kiyimlarini ham yechmasdan kutib o'tirar edi. Chiroq xira tortib qolgan. Damaso angladiki, xotini uni tuni bilan kutgan, ko'zlari to'rt bo'lib, zor-intizor kutgan, hatto eshikdan kirib kelganiga qaramay hamon kutayotir. Eri unga xotirjam nigoh tashlagan bo'ldi, lekin ayol og'iz ochmay, Damaso ko'tarib kelgan alvon matoli tugunchaga hadik bilan tikilib qoldi. Yig'lab yubormaslik uchun lablarini tishladi, titrab ketdi. Damaso lom-mim demay uning karsoniga jahd bilan ikki qo'llab yopishdi. Eridan kelayotgan qo'lansa ichkilik hidi dimoqni kuydiray derdi.

Ana eri uni og'ushiga olib ko'targunicha jim turdi, so'ng butun vujudi bilan uning ko'ksiga bosh qo'yib, yo'l-yo'l chizikli qirmizi ko'ylagiga yuzini bosganicha o'kirib yubordi. O'ziga kelib, nafasini rostlagunicha erini qo'yib yubormasdan, qattiq quchoqlab turaverdi.

– O'tirganimcha ko'zim ketib qopti, – dedi u hamon hiqillar ekan. – Qarasam, tushimda bexosdan eshik ochildi-yu, seni qip-qizil qonga bo'yalgan holda ichkariga uloqtirib yuborishdi.

Damaso xotining qo'llarini jimgina bo'shatdi-da, karavotning boya o'tirgan joyiga o'tqazdi va tugunchani oldiga tashlab,